OVERSÆTTELSE

AFTALE

mellem Den Europæiske Union og Japan om gensidig retshjælp i straffesager

DEN EUROPÆISKE UNION

og

JAPAN,

SOM ØNSKER at etablere et mere effektivt samarbejde mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Japan på området gensidig retshjælp i straffesager,

SOM ØNSKER, at dette samarbejde medvirker til at bekæmpe kriminalitet,

SOM BEKRÆFTER deres vilje til at respektere retfærdighed, retsstatsprincippet og demokrati samt et uafhængigt retsvæsen,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

Artikel 1

Indhold og formål

1. Den anmodede stat yder efter anmodning fra den anmodende stat og i henhold til bestemmelserne i denne aftale gensidig retshjælp (i det følgende benævnt »retshjælp«) i forbindelse med efterforskning, retsforfølgning og andre procedurer, herunder en retlig procedure, i straffesager.

2. Denne aftale finder ikke anvendelse på udlevering, overførsel af retsforfølgning i straffesager og fuldbyrdelse af domme, bortset fra konfiskation som omhandlet i artikel 25.

Artikel 2

Definitioner

I denne aftale forstås ved:

a) »kontraherende parter«: Den Europæiske Union og Japan

b) »medlemsstat«: en af Den Europæiske Unions medlemsstater

c) »stat«: en medlemsstat eller Japan

d) »materiale«: dokumenter, akter og andet bevismateriale

e) »formuegoder«: aktiver af enhver art, hvad enten der er tale om fysiske eller ikke-fysiske genstande, løsøre eller fast ejendom, materielle eller immaterielle aktiver, samt retlige dokumenter eller instrumenter, der tjener som bevis for ejendomsret til sådanne aktiver eller dertil knyttede rettigheder

f) »redskaber«: enhver form for formuegode, der anvendes eller påtænkes anvendt på en hvilken som helst måde, helt eller delvis, til at begå en strafbar handling

g) »udbytte«: enhver form for formuegode, der direkte eller indirekte stammer fra eller er opnået som resultat af en strafbar handling

h) »indefrysning eller beslaglæggelse«: midlertidigt forbud mod overførsel, ombytning, omdirigering eller flytning af formuegoder eller midlertidig overvågning eller kontrol med formuegoder på grundlag af en kendelse afsagt af en domstol eller anden kompetent myndighed og

i) »konfiskation«, herunder fortabelse, hvor det er relevant: en sanktion eller foranstaltning, der pålægges af en domstol efter en retssag vedrørende en eller flere strafbare handlinger, og som medfører endelig berøvelse af formuegoder.

Artikel 3

Retshjælpens anvendelsesområde

Retshjælp omfatter:

a) indhentning af vidneudsagn eller udtalelser

b) muliggørelse af afhøring via videokonference

c) tilvejebringelse af materiale, herunder ved ransagning og beslaglæggelse

d) tilvejebringelse af dokumentation vedrørende bankkonti

e) undersøgelse af personer, materiale eller steder

f) lokalisering eller identifikation af personer, materiale eller steder

g) videregivelse af materiale, som den anmodede stats lovgivende, administrative eller retlige myndigheder eller dens lokale myndigheder er i besiddelse af

h) forkyndelse af dokumenter og underretning af en person om, at vedkommende opfordres til at give møde i den anmodende stat

i) midlertidig overførsel af en varetægtsfængslet person for at vedkommende kan afgive vidneudsagn eller på anden måde bidrage til bevisførelse

j) retshjælp i forbindelse med retssager, der vedrører indefrysning eller beslaglæggelse og konfiskation af udbytte eller redskaber, og

k) enhver anden form for retshjælp, der er tilladt i henhold til den anmodede stats lovgivning, og som er aftalt mellem en medlemsstat og Japan.

Artikel 4

Udpegelse af centrale myndigheder og deres ansvarsopgaver

Hver stat udpeger en central myndighed, der er den myndighed, som er ansvarlig for at fremsende, modtage og reagere på anmodninger om retshjælp, fuldbyrde anmodningerne eller videresende dem til de myndigheder, der har kompetence til at fuldbyrde dem i henhold til statens lovgivning. De centrale myndigheder er de myndigheder, der er anført i bilag I til denne aftale.

Artikel 5

Kommunikation mellem de centrale myndigheder

1. Anmodninger om retshjælp i henhold til denne aftale fremsendes af den centrale myndighed i den anmodende stat til den centrale myndighed i den anmodede stat.

2. De centrale myndigheder i medlemsstaterne og Japan kommunikerer direkte med hinanden med henblik på gennemførelsen af denne aftale.

Artikel 6

Myndigheder med kompetence til at fremsende anmodninger

De myndigheder, der i henhold til staternes lovgivning er kompetente til at fremsætte anmodninger om retshjælp i henhold til denne aftale, er anført i bilag II til denne aftale.

Artikel 7

Bekræftelse

Dokumenter fremsendt af en stat i henhold til denne aftale, som er attesteret ved underskrift eller segl af en kompetent myndighed eller den centrale myndighed i staten, skal ikke bekræftes.

Artikel 8

Anmodning om retshjælp

1. Den anmodende stat fremsætter en anmodning skriftligt.

2. Den anmodende stat kan i hastende tilfælde efter at have været i kontakt med den anmodede stat fremsætte en anmodning ved hjælp af et andet pålideligt kommunikationsmiddel, herunder fax eller e-post. I så fald skal den anmodende stat straks herefter fremsende yderligere skriftlig bekræftelse af anmodningen, hvis den anmodede stat ønsker dette.

3. Følgende skal anføres i en anmodning:

a) navnet på den kompetente myndighed, der forestår den pågældende efterforskning, retsforfølgning eller anden procedure, herunder en retlig procedure

b) de faktiske omstændigheder vedrørende genstanden for den pågældende efterforskning, retsforfølgning eller anden procedure, herunder en retlig procedure

c) arten af den pågældende efterforskning, retsforfølgning eller anden procedure, herunder en retlig procedure, samt den fase, den befinder sig i

d) teksten til eller angivelse af de relevante love i den anmodende stat, herunder de sanktioner, der finder anvendelse

e) en beskrivelse af den ønskede retshjælp og

f) en beskrivelse af formålet med den ønskede retshjælp.

4. For så vidt det er muligt og relevant for den ønskede retshjælp, skal følgende også anføres i en anmodning:

a) oplysninger om identitet og opholdssted for alle personer, fra hvem der ønskes vidneudsagn, udtalelser eller materiale

b) en liste over spørgsmål, der skal stilles til personer, fra hvem der ønskes vidneudsagn eller udtalelser

c) en præcis beskrivelse af de personer, der skal kropsvisiteres, eller de steder, der skal ransages, samt af det materiale, der skal søges efter

d) en redegørelse for, hvorfor den anmodende stat mener, at den ønskede dokumentation vedrørende bankkonti er relevant og nødvendig for efterforskningen af lovovertrædelsen, samt andre oplysninger, der kan lette fuldbyrdelsen af anmodningen

e) oplysninger om personer, materiale eller steder, der skal undersøges

f) oplysninger om personer, materiale eller steder, der skal lokaliseres eller identificeres

g) oplysninger om identitet og opholdssted for den person, for hvem der skal forkyndes et dokument eller en opfordring til at give møde, om den pågældendes forbindelse med sagen, og om, hvorledes forkyndelsen skal foregå

h) oplysninger om dagpenge og godtgørelse af udgifter, som en person, som man ønsker skal give møde for den kompetente myndighed i den anmodende stat, vil have ret til, og

i) en præcis beskrivelse af udbyttet eller redskaberne, hvor dette eller disse befinder sig, og hvem ejeren er.

5. I fornødent omfang skal følgende også anføres i en anmodning:

a) en beskrivelse af en særlig fremgangsmåde eller procedure, der skal følges ved fuldbyrdelse af anmodningen

b) en redegørelse for fortrolighedshensyn i forbindelse med anmodningen og

c) alle andre oplysninger, som den anmodede stat bør gøres opmærksom på med henblik på at lette fuldbyrdelsen af anmodningen.

6. Hvis den anmodede stat mener, at oplysningerne i en anmodning om retshjælp ikke opfylder kravene i denne aftale i tilstrækkelig grad til, at anmodningen kan fuldbyrdes, kan den anmodede stat anmode om yderligere oplysninger.

Artikel 9

Sprog

En anmodning og alle dertil knyttede dokumenter skal ledsages af en oversættelse til et af den anmodede stats officielle sprog eller i alle tilfælde eller i hastende tilfælde til et sprog, som er fastlagt i bilag III til denne aftale.

Artikel 10

Fuldbyrdelse af anmodninger

1. Den anmodede stat fuldbyrder straks en anmodning i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i denne aftale. De kompetente myndigheder i den anmodede stat sikrer med alle til rådighed stående midler fuldbyrdelsen af en anmodning.

2. En anmodning fuldbyrdes ved hjælp af midler, der er i overensstemmelse med den anmodede stats lovgivning. Den særlige fremgangsmåde eller procedure, der er beskrevet i anmodningen, jf. artikel 8, stk. 4, litra g), eller stk. 5, litra a), følges, for så vidt det ikke strider mod den anmodede stats lovgivning, og hvis det er praktisk muligt. Hvis fuldbyrdelsen af anmodningen med brug af den fremgangsmåde eller procedure, der er beskrevet i anmodningen, skaber praktiske vanskeligheder for den anmodede stat, konsulterer den anmodede stat den anmodende stat for at løse disse.

3. Hvis fuldbyrdelsen af en anmodning skønnes at gribe ind i en igangværende efterforskning, retsforfølgning eller anden procedure, herunder en retlig procedure, i den anmodede stat, kan denne udsætte fuldbyrdelsen. Den anmodede stat underretter den anmodende stat om årsagen til udsættelsen og konsulterer den med hensyn til det videre forløb. I stedet for at udsætte fuldbyrdelsen kan den anmodede stat efter konsultation af den anmodende stat lade fuldbyrdelsen afhænge af visse betingelser, der skønnes nødvendige. Hvis den anmodende stat accepterer disse betingelser, skal den opfylde dem.

4. Den anmodede stat bestræber sig efter bedste evne på at bevare fortroligheden omkring selve fremsættelsen af en anmodning, indholdet af anmodningen, resultatet af anmodningens fuldbyrdelse samt andre relevante oplysninger vedrørende fuldbyrdelsen af anmodningen, hvis den anmodende stat ønsker fortrolighed herom. Hvis en anmodning ikke kan fuldbyrdes, uden at sådanne oplysninger videregives, underretter den anmodede stat den anmodende stat herom, og denne afgør herefter, hvorvidt anmodningen alligevel skal fuldbyrdes.

5. Den anmodede stat skal i rimeligt omfang besvare forespørgsler fra den anmodende stat om den aktuelle situation med hensyn til fuldbyrdelse af en anmodning.

6. Den anmodede stat underretter straks den anmodende stat om resultatet af fuldbyrdelsen af en anmodning og videregiver til den anmodende stat de vidneudsagn og udtalelser og det materiale, der er tilvejebragt som følge af fuldbyrdelsen, herunder ethvert krav fra en person, fra hvem der ønskes vidneudsagn, udtalelser eller materiale, om hensyn til immunitet, manglende evne eller privilegier i henhold til den anmodende stats lovgivning. Den anmodede stat videregiver de originale akter eller dokumenter eller, hvis rimelige grunde taler herfor, bekræftede kopier af disse. Hvis det er helt eller delvis umuligt at fuldbyrde en anmodning, underretter den anmodede stat den anmodende stat om årsagerne hertil.

Artikel 11

Grunde til afslag på retshjælp

1. Retshjælp kan afslås, hvis den anmodede stat finder:

a) at anmodningen vedrører en politisk lovovertrædelse eller en lovovertrædelse, der har forbindelse til en politisk lovovertrædelse

b) at fuldbyrdelsen af en anmodning ville stride mod dens suverænitet, sikkerhed, offentlige orden eller andre væsentlige interesser. Med henblik på dette litra kan den anmodede stat gøre gældende, at fuldbyrdelsen af en anmodning vedrørende en lovovertrædelse, der kan straffes med døden i henhold til den anmodende stats lovgivning, eller, i forbindelserne mellem en medlemsstat, jf. bilag IV til denne aftale, og Japan, en lovovertrædelse, der kan straffes med livstidsstraf i henhold til den anmodende stats lovgivning, vil stride imod anmodede stats væsentlige interesser, medmindre den anmodede stat og den anmodende stat aftaler, på hvilke betingelser anmodningen kan fuldbyrdes

c) at der er velunderbyggede grunde til at antage, at anmodningen om retshjælp er fremsat med henblik på at retsforfølge eller straffe en person på grund af vedkommendes race, religion, nationalitet, etniske baggrund, politiske overbevisning eller køn, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde

d) at den person, som i den anmodende stat er genstand for strafferetlig efterforskning, retsforfølgning eller andre procedurer, herunder en retlig procedure, hvortil der anmodes om retshjælp, allerede er blevet endeligt dømt eller frifundet for det samme forhold i en medlemsstat eller Japan, eller

e) at en anmodning ikke opfylder kravene i denne aftale.

2. Den anmodede stat kan afslå retshjælp, der ville nødvendiggøre tvangsindgreb i henhold til dens lovgivning, hvis den finder, at den adfærd, der er genstand for efterforskning, retsforfølgning eller en anden procedure, herunder en retlig procedure, i den anmodende stat, ikke udgør en lovovertrædelse i henhold til den anmodede stats lovgivning. I forbindelserne mellem Japan og to medlemsstater, jf. bilag IV til denne aftale, kan retshjælp afslås, hvis den anmodede stat gør gældende, at den adfærd, der er genstand for efterforskning, retsforfølgning eller en anden procedure, herunder en retlig procedure, i den anmodende stat, ikke udgør en lovovertrædelse i henhold til den anmodede stats lovgivning.

3. Retshjælp må ikke afslås under henvisning til bankhemmeligheden.

4. Før den anmodede stat afslår retshjælp i henhold til denne artikel, skal den konsultere den anmodende stat, hvis den mener, at der kan ydes retshjælp på visse betingelser. Hvis den anmodende stat accepterer disse betingelser, skal den opfylde dem.

5. Hvis retshjælp afslås, underretter den anmodede stat den anmodende stat om begrundelsen for afslaget.

Artikel 12

Udgifter

1. Den anmodede stat afholder selv alle udgifter i forbindelse med fuldbyrdelsen af en anmodning, medmindre andet er aftalt mellem den anmodende og den anmodede stat.

2. Uanset stk. 1, afholder den anmodende stat:

a) vederlaget til en sagkyndig

b) udgifterne til oversættelse, tolkning og udskrifter

c) dagpengene og rejseomkostningerne for personer som omhandlet i artikel 22 og 24

d) udgifterne til oprettelse af en videoforbindelse og udgifter til servicering af en videoforbindelse i den anmodede stat, og

e) ekstraordinære udgifter

medmindre andet er aftalt mellem den anmodende og den anmodede stat.

3. Hvis fuldbyrdelsen af en anmodning vil medføre ekstraordinære udgifter, konsulterer den anmodende og den anmodede stat hinanden for at fastlægge, på hvilke betingelser anmodningen skal fuldbyrdes.

Artikel 13

Begrænsninger i anvendelsen af vidneudsagn, udtalelser, materiale eller oplysninger

1. Den anmodende stat må ikke uden forudgående samtykke fra den anmodede stat anvende vidneudsagn, udtalelser, materiale eller oplysninger af nogen art, herunder personoplysninger, der er videregivet eller på anden måde tilvejebragt i henhold til denne aftale, i andre forbindelser end den efterforskning, retsforfølgning eller anden procedure, herunder en retlig procedure, der er beskrevet i anmodningen. I forbindelse med, at den anmodede stat giver et sådant forudgående samtykke, kan den fastsætte de betingelser, den måtte finde passende.

2. Den anmodede stat kan anmode om, at vidneudsagn, udtalelser, materiale eller oplysninger af enhver art, herunder personoplysninger, der er videregivet eller på anden måde tilvejebragt i henhold til denne aftale, behandles som fortrolige eller kun anvendes på andre betingelser, som den kan præcisere. Hvis den anmodende stat giver sit samtykke til denne fortrolighed eller accepterer disse betingelser, skal den opfylde sit tilsagn.

3. Undtagelsesvis kan en stat på det tidspunkt, hvor den videregiver vidneudsagn, udtalelser, materiale eller oplysninger af enhver art, herunder personoplysninger, anmode om, at den modtagende stat underretter den om anvendelsen heraf.

Artikel 14

Forsendelse, opbevaring og tilbagelevering af materiale

1. Den anmodede stat kan kræve, at den anmodende stat forsender og opbevarer materiale videregivet i henhold til denne aftale i overensstemmelse med de betingelser, som den anmodede stat har angivet, herunder de betingelser, der skønnes nødvendige for at beskytte tredjemands interesser i forbindelse med det materiale, der skal overføres.

2. Den anmodede stat kan anmode om, at den anmodende stat tilbageleverer materiale, der er videregivet i henhold til denne aftale i overensstemmelse med de betingelser, som den anmodede stat har angivet, efter at dette materiale er blevet anvendt til det i en anmodning beskrevne formål.

3. Den anmodende stat skal efterkomme en anmodning, der er fremsat i henhold til stk. 1 eller 2. Når en sådan anmodning er fremsat, må den anmodende stat ikke undersøge materialet uden forudgående samtykke fra den anmodede stat, hvis undersøgelsen er eller kan være til skade for materialet.

Artikel 15

Indhentning af vidneudsagn eller udtalelser

1. Den anmodede stat indhenter vidneudsagn eller udtalelser. Den anmodede stat anvender tvangsindgreb i den forbindelse, hvis sådanne indgreb er nødvendige, og hvis den anmodende stat giver den anmodede stat oplysninger, der berettiger sådanne indgreb i henhold til den anmodede stats lovgivning.

2. Den anmodede stat bestræber sig efter bedste evne på at give mulighed for, at de i en anmodning nævnte personer kan være til stede med henblik på indhentning af vidneudsagn eller udtalelser i forbindelse med fuldbyrdelsen af anmodningen, og for, at disse personer kan udspørge den person, hvis vidneudsagn eller udtalelser man ønsker at indhente. Hvis en sådan direkte udspørgning ikke er tilladt, skal de pågældende personer kunne indlevere spørgsmål, der skal stilles til den person, hvis vidneudsagn eller udtalelser man ønsker at indhente.

3. Hvis en person, fra hvem man ønsker at indhente vidneudsagn eller udtalelser i henhold til denne artikel, kræver, at der tages hensyn til immunitet, manglende evne eller privilegier i henhold til den anmodende stats lovgivning, kan der indhentes vidneudsagn eller udtalelser på trods heraf, medmindre anmodningen indeholder en udtalelse fra den anmodende stat om, at der ikke kan indhentes vidneudsagn eller udtalelser, når der stilles krav om hensyntagen til en sådan immunitet, manglende evne eller sådanne privilegier.

Artikel 16

Afhøring via videokonference

1. Hvis en person opholder sig i den anmodede stat og skal afhøres som vidne eller sagkyndig af den anmodende stats kompetente myndigheder, kan den anmodede stat muliggøre, at disse kompetente myndigheder indhenter vidneudsagn eller udtalelser fra den pågældende person via videokonference, hvis en sådan afhøring er nødvendig for den anmodende stats procedurer. Den anmodende stat og den anmodede stat konsulterer om nødvendigt hinanden med henblik på at løse de juridiske, tekniske eller logistiske problemer, der kan opstå i forbindelse med fuldbyrdelsen af anmodningen.

2. Følgende regler gælder for afhøring via videokonference, medmindre andet er aftalt mellem den anmodende stat og den anmodede stat:

a) den anmodede stats myndighed identificerer den person, der skal afhøres i henhold til anmodningen, og opfordrer personen til at give møde

b) afhøringen foretages direkte af eller under ledelse af den anmodende stats kompetente myndighed i overensstemmelse med denne stats nationale lovgivning og de grundlæggende retsprincipper i den anmodede medlemsstat

c) den anmodede stats myndighed vil være til stede under afhøringen, om nødvendigt bistået af en tolk, og vil overvåge afhøringen. Hvis myndigheden i den anmodede stat mener, at grundlæggende retsprincipper i den anmodede medlemsstat overtrædes under afhøringen, træffer den omgående de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at afhøringen videreføres i overensstemmelse med disse principper

d) efter anmodning fra den anmodende stat eller den person, der skal afhøres, sørger den anmodede stat for, at den person, der skal afhøres, om nødvendigt bistås af en tolk

e) den person, der skal afhøres, kan påberåbe sig ret til at nægte at afgive forklaring i henhold til lovgivningen i enten den anmodende stat eller den anmodede stat. Efter aftale mellem myndighederne i den anmodende stat og den anmodede stat træffes desuden andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige med henblik på beskyttelse af personen.

Artikel 17

Tilvejebringelse af materiale

1. Den anmodede stat skal tilvejebringe materiale. Den anmodede stat anvender tvangsindgreb i den forbindelse, herunder ransagning og beslaglæggelse, hvis sådanne indgreb er nødvendige, og hvis den anmodende stat giver den anmodede stat oplysninger, der berettiger sådanne indgreb i henhold til den anmodede stats lovgivning.

2. Den anmodede stat bestræber sig efter bedste evne på at give mulighed for, at de i en anmodning nævnte personer kan være til stede med henblik på tilvejebringelse af materiale i forbindelse med fuldbyrdelsen af anmodningen.

Artikel 18

Bankkonti

1. Den anmodede stat bekræfter, hvorvidt en fysisk eller juridisk person, der er genstand for en strafferetlig efterforskning, indehaver eller kontrollerer en eller flere bankkonti i de banker, der er angivet i anmodningen.

2. Den anmodede stat tilvejebringer den angivne dokumentation vedrørende de angivne bankkonti, dokumentation vedrørende banktransaktioner, der er blevet foretaget i et nærmere angivet tidsrum via de bankkonti, der er angivet i anmodningen, eller identificeret i henhold til stk. 1, samt den angivne dokumentation vedrørende afsender- og modtagerkonti.

3. De forpligtelser, der er fastsat i denne artikel, finder kun anvendelse i det omfang, den kontoførende bank ligger inde med oplysningerne.

4. Den anmodede stat kan lade fuldbyrdelse af en anmodning i henhold til i stk. 1 og 2 afhænge af de betingelser, den gør gældende i forbindelse med anmodninger om tilvejebringelse af materiale.

Artikel 19

Undersøgelse af personer, materiale eller steder

1. Den anmodede stat skal undersøge personer, materiale eller steder. Den anmodede stat anvender tvangsindgreb i den forbindelse, hvis sådanne indgreb er nødvendige, og hvis den anmodende stat giver den anmodede stat oplysninger, der berettiger sådanne indgreb i henhold til den anmodede stats lovgivning.

2. Den anmodede stat bestræber sig efter bedste evne på at give mulighed for, at de i en anmodning nævnte personer kan være til stede med henblik på undersøgelse af personer, materiale eller steder i forbindelse med fuldbyrdelsen af anmodningen.

Artikel 20

Lokalisering eller identifikation af personer, materiale eller steder

Den anmodede stat bestræber sig efter bedste evne på at lokalisere eller identificere personer, materiale eller steder.

Artikel 21

Videregivelse af materiale, som de lovgivende, administrative, retlige eller lokale myndigheder er i besiddelse af

1. Den anmodede stat videregiver materiale, som den anmodede stats lovgivende, administrative eller retlige myndigheder samt dens lokale myndigheder er i besiddelse af, og som ikke er til rådighed for offentligheden, til den anmodende stat.

2. Den anmodede stat bestræber sig efter bedste evne på at videregive materiale, herunder straffeattester, som den anmodede stats lovgivende, administrative eller retlige myndigheder samt dens lokale myndigheder er i besiddelse af, og som ikke er til rådighed for offentligheden, til den anmodende stat i samme omfang og på samme betingelser, som dette materiale ville blive stillet til rådighed for dens egne efterforskende og retsforfølgende myndigheder.

Artikel 22

Forkyndelse af dokumenter og underretning af en person om en opfordring til at give møde

1. Den anmodede stat forkynder dokumenter, herunder indkaldelser eller andre dokumenter, der pålægger en person at give møde for den kompetente myndighed i den anmodende stat, for personer i den anmodede stat. Den anmodede stat underretter en person i den pågældende stat om en opfordring til at give møde for den kompetente myndighed i den anmodende stat.

2. Hvis en anmodning om retshjælp vedrører forkyndelse af et dokument, der pålægger en person at give møde for den kompetente myndighed i den anmodende stat, skal den centrale myndighed i den anmodede stat have modtaget anmodningen mindst halvtreds (50) dage inden den fastsatte fremmødedato. I hastende tilfælde kan den anmodede stat fravige dette krav.

3. Hvis den anmodende stat er bekendt med, at modtageren ikke forstår det sprog, som de dokumenter, der er forkyndt eller fremsendt i henhold til stk. 1, er affattet på eller oversat til, skal den anmodende stat bestræbe sig på også at oversætte dokumenterne — eller i det mindste de væsentligste afsnit heri — til det sprog, modtageren forstår.

4. Det skal fremgå af dokumenter, der forkyndes i henhold til stk. 1, at modtageren kan indhente oplysninger hos den kompetente myndighed, som dokumentet er udstedt af, eller hos andre myndigheder i den anmodende stat om sine væsentlige rettigheder og forpligtelser i forbindelse med dokumenterne, hvis dette er relevant.

5. Når den anmodede stat underretter om resultatet af forkyndelsen af dokumenter i henhold til artikel 10, stk. 6, dokumenterer den forkyndelsen med en kvittering dateret og underskrevet af den person, for hvem dokumentet er blevet forkyndt, eller med en erklæring fra den anmodede stat om, at der er foretaget forkyndelse, med angivelse af datoen, stedet og fremgangsmåden for forkyndelsen. Den anmodede stat skal på anmodning fra den anmodende stat straks underrette den anmodende stat, hvor det er muligt, om svaret fra den person, som opfordres til eller pålægges at give møde for den kompetente myndighed i den anmodende stat i henhold til stk. 1.

6. En person, der er blevet opfordret til eller pålagt at give møde for den kompetente myndighed i den anmodende stat i henhold til stk. 1, men som ikke giver møde for denne myndighed, må ikke af den grund pålægges en straf eller et tvangsindgreb i den anmodende stat, uanset om det modsatte fremgår af anmodningen eller af de dokumenter, der er forkyndt eller fremsendt.

Artikel 23

Frit lejde

1. En person, der opfordres eller pålægges at give møde for den kompetente myndighed i den anmodende stat i henhold til artikel 22, stk. 1, må ikke:

a) pålægges frihedsberøvelse eller en begrænsning af den personlige frihed i denne stat som følge af en adfærd eller domfældelse, inden personen forlod den anmodede stat, eller

b) være forpligtet til at afgive forklaring eller medvirke i en efterforskning, retsforfølgning eller anden procedure, herunder en retlig procedure, end den, der er nævnt i anmodningen.

2. Hvis frit lejde, jf. stk. 1, ikke kan sikres, anfører den anmodende stat udtrykkeligt dette i den anmodning eller de dokumenter, der forkyndes, så personen kan blive underrettet herom og derefter kan beslutte, om vedkommende vil give møde for den kompetente myndighed i den anmodende stat.

3. Frit lejde, jf. stk. 1, bortfalder:

a) hvis personen har haft mulighed for at forlade landet i en periode på femten (15) på hinanden følgende dage fra den dato, hvor den kompetente myndighed ikke længere fordrer hans eller hendes tilstedeværelse, eller fra den dato, hvor han eller hun ikke gav møde for denne myndighed på den fastsatte fremmødedato, men alligevel stadig opholder sig frivilligt i den anmodende stat, eller

b) hvis personen efter at have forladt den anmodende stat frivilligt vender tilbage dertil.

4. Når den anmodende stat er bekendt med, at frit lejde, jf. stk. 1, bortfalder i henhold til stk. 3, litra a) og b), underretter den anmodende stat straks den anmodede stat herom, hvis den anmodede stat ønsker at blive underrettet, og den anmodende stat skønner, at en sådan underretning er nødvendig.

Artikel 24

Midlertidig overførsel af varetægtsfængslede personer

1. En person, der er varetægtsfængslet i den anmodede stat, og hvis tilstedeværelse på den anmodende stats område er påkrævet, for at vedkommende kan afgive vidneudsagn eller på anden måde bidrage til bevisførelse, skal midlertidigt overføres til dette formål til den anmodende stat, hvis personen giver sit samtykke, og hvis den anmodende og den anmodede stat har aftalt dette, såfremt det er tilladt i henhold til den anmodede stats lovgivning.

2. Den anmodende stat holder den person, der er overført i henhold til stk. 1, varetægtsfængslet, medmindre den anmodede stat giver tilladelse til andet.

3. Den anmodende stat sender straks den overførte person tilbage til den anmodede stat, som aftalt på forhånd eller i henhold til anden aftale mellem den anmodende og den anmodede stat.

4. Den overførte person får godskrevet perioden med varetægtsfængsling i den anmodende stat i forbindelse med afsoningen af dommen i den anmodede stat.

5. Den person, der er overført til den anmodende stat i henhold til denne artikel, skal have frit lejde, jf. artikel 23, stk. 1, i den anmodende stat indtil sin tilbagevenden til den anmodede stat, medmindre personen giver sit samtykke til at vidne i retten eller bistå med efterforskning, retsforfølgning eller anden procedure, herunder en retlig procedure, ud over den procedure, der er specificeret i anmodningen, og medmindre den anmodende og den anmodede stat træffer aftale herom.

6. En person, der ikke giver sit samtykke til at blive overført i henhold til denne artikel, må ikke af den grund pålægges en straf eller et tvangsindgreb i den anmodende stat, uanset om det modsatte fremgår af anmodningen.

Artikel 25

Indefrysning eller beslaglæggelse og konfiskation af redskaber og udbytte

1. Den anmodede stat skal i det omfang, det er tilladt i henhold til dens lovgivning, yde retshjælp i forbindelse med retssager, der vedrører indefrysning eller beslaglæggelse og konfiskation af redskaber og udbytte.

2. En anmodning om konfiskation, jf. stk. 1, skal ledsages af en afgørelse fra en domstol eller kompetent myndighed, der pålægger konfiskation.

3. Den anmodede stat, der i sin varetægt har udbytte eller redskaber, kan helt eller delvis overføre dette udbytte eller disse redskaber til den anmodende stat i det omfang, det er tilladt i henhold til den anmodede stats lovgivning, og på de betingelser, den anser for passende.

4. Ved anvendelsen af denne artikel skal en godtroende tredjeparts legitime rettigheder og interesser respekteres i henhold til den anmodede stats lovgivning.

Artikel 26

Uopfordret udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaterne og Japan kan uden forudgående anmodning videregive oplysninger til hinanden om strafferetlige anliggender i det omfang, det er tilladt i henhold til den videregivende stats lovgivning.

2. Den videregivende stat kan fastsætte betingelser for, hvordan den modtagende stat må anvende sådanne oplysninger. I så fald oplyser den videregivende stat på forhånd den modtagende stat om oplysningernes art og om de betingelser, der vil blive fastsat. Den modtagende stat er bundet af disse betingelser, hvis den giver sit samtykke til dem.

Artikel 27

Sammenhængen med andre instrumenter

1. Intet i denne aftale er til hinder for, at en stat anmoder om eller yder retshjælp i henhold til andre gældende internationale aftaler eller i henhold til sin egen gældende lovgivning.

2. Intet i denne aftale er til hinder for, at en medlemsstat og Japan indgår internationale aftaler, der bekræfter, supplerer, udvider eller forstærker dens bestemmelser.

Artikel 28

Konsultationer

1. De centrale myndigheder i medlemsstaterne og Japan afholder om nødvendigt konsultationer for at løse eventuelle problemer med hensyn til fuldbyrdelsen af en anmodning og for at lette en hurtig og effektiv retshjælp i henhold til denne aftale og kan træffe afgørelse om nødvendige foranstaltninger med henblik herpå.

2. De kontraherende parter afholder om nødvendigt konsultationer om ethvert spørgsmål, der måtte opstå i forbindelse med fortolkningen eller gennemførelsen af denne aftale.

Artikel 29

Territorial anvendelse

1. Denne aftale finder anvendelse på Japans område og for Den Europæiske Unions vedkommende på:

a) medlemsstaternes områder, og

b) territorier, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat, eller lande, der ikke er medlemsstater, men for hvilke en medlemsstat varetager andre forpligtelser med hensyn til udenrigsanliggender, hvis dette er aftalt mellem de kontraherende parter ved udveksling af diplomatiske noter, som er blevet behørigt bekræftet af vedkommende medlemsstat.

2. Anvendelsen af denne aftale på lande og territorier, der er omfattet af stk. 1, litra b), kan bringes til ophør af hver af de kontraherende parter med seks måneders skriftlig varsel til den anden kontraherende part ad diplomatiske kanaler, når dette er behørigt bekræftet af vedkommende medlemsstat og Japan.

Artikel 30

Bilagenes status

Bilagene til denne aftale udgør en integreret del af aftalen. Såfremt de kontraherende parter har afgivet fælles skriftligt samtykke, kan bilag I, II og III ændres, uden at aftalen ændres.

Artikel 31

Ikrafttræden og opsigelse

1. Denne aftale træder i kraft på den tredivte dag efter den dato, på hvilken de kontraherende parter udveksler diplomatiske noter, hvori de meddeler hinanden, at de har afsluttet de nødvendige procedurer for iværksættelsen af aftalen.

2. Denne aftale finder anvendelse på alle anmodninger om retshjælp, der fremsættes på eller efter den dato, hvor aftalen træder i kraft, uanset om de handlinger, anmodningen vedrører, er begået inden, på eller efter denne dato.

3. Hver af de kontraherende parter kan til enhver tid opsige denne aftale ved skriftlig notifikation til den anden kontraherende part, idet en sådan opsigelse træder i kraft seks måneder efter datoen for denne notifikation.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne aftale.

UDFÆRDIGET i to eksemplarer på engelsk og japansk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed, og undertegnet i Bruxelles den tredivte november 2009, og i Tokyo den femtende december 2009. Denne aftale udfærdiges også på bulgarsk, dansk, estisk, finsk, fransk, græsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk, og de kontraherende parter bekræfter gyldigheden af disse sprogudgaver ved udveksling af diplomatiske noter.

For Den Europæiske Union *For Japan*

BILAG I

DE CENTRALE MYNDIGHEDER

De kontraherende parters centrale myndigheder er følgende myndigheder:

Kongeriget Belgien: Den Føderale Offentlige Justitsmyndighed, Afdelingen for Internationalt Strafferetligt Samarbejde.

Republikken Bulgarien: Justitsministeriet.

Den Tjekkiske Republik:

— før sagen indbringes for en domstol (f.eks. i forundersøgelsesstadiet: Den Tjekkiske Republiks øverste offentlige anklager, og

— efter at sagen er indbragt for en domstol (f.eks. under selve retssagen i en straffesag: Den Tjekkiske Republiks Justitsministerium.

Kongeriget Danmark: Justitsministeriet.

Forbundsrepublikken Tyskland: Forbundsjustitskontoret.

Republikken Estland: Justitsministeriet.

Irland: Justitsministeren og ministeren for ligestilling og lovreformer eller en person udpeget af ministeren.

Den Hellenske Republik: Justitsministeriet og Ministeriet for Åbenhed og Menneskerettigheder.

Kongeriget Spanien: Justitsministeriet, Vicegeneraldirektoratet for Internationalt Retssamarbejde.

Den Franske Republik: Justitsministeriet, Kontoret for International Gensidig Bistand i Straffesager, Direktoratet for Straffesager og Benådninger.

Den Italienske Republik: Justitsministeriet, Afdelingen for Juridiske Anliggender — Generaldirektoratet for Straffesager.

Republikken Cypern: Justitsministeriet og Ministeriet for Offentlig Orden.

Republikken Letland:

— i forundersøgelsesstadiet indtil der rejses tiltale: Det statslige politi

— i forundersøgelsesstadiet indtil sagen forelægges for retten: Anklagemyndigheden, og

— under sagen: Justitsministeriet.

Republikken Litauen:

— Republikken Litauens Justitsministerium, og

— Republikken Litauens anklagemyndighed.

Storhertugdømmet Luxembourg: Anklagemyndigheden.

Republikken Ungarn:

— Justits- og Retshåndhævelsesministeriet, og

— Anklagemyndigheden.

Republikken Malta: Statsadvokaten.

Kongeriget Nederlandene: Justitsministeriet i Haag

Republikken Østrig: Justitsministeriet.

Republikken Polen:

— i forundersøgelsesstadiet: Den nationale anklagemyndighed

— under selve retssagen: Justitsministeriet.

Den Portugisiske Republik: Anklagemyndigheden.

Rumænien: Justitsministeriet og Ministeriet for Borgerrettigheder, Generaldirektoratet for Samarbejde, Direktoratet for International Ret og Traktater, Afdelingen for Internationalt Retligt Samarbejde i Straffesager.

Republikken Slovenien: Justitsministeriet, Direktoratet for Internationalt Samarbejde og International Retshjælp.

Den Slovakiske Republik:

— i forundersøgelsesfasen: Anklagemyndigheden

— under selve retssagen: Justitsministeriet, og

— modtagelse af retsanmodninger: Justitsministeriet.

Republikken Finland: Justitsministeriet.

Kongeriget Sverige: Justitsministeriet.

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland: Indenrigsdepartementet (Home Office) (Det Forenede Kongeriges centrale myndighed), Det Forenede Kongeriges centrale myndighed for told og skat (Her Majesty's Revenue and Customs), Kriminalafdelingen (Crown Office) og anklagemyndigheden (Prosecutor Fiscal Service)

Japan: Justitsministeren og Den Nationale Kommission for Offentlig Sikkerhed eller personer udpeget af disse.

BILAG II

Med hensyn til artikel 6 i aftalen er de myndigheder, der i henhold til staternes lovgivning er kompetente til at fremsætte anmodninger om retshjælp i henhold til denne aftale, angivet nedenfor:

Kongeriget Belgien: retsmyndighederne: forstået som de medlemmer af den dømmende magt, der er ansvarlige for at administrere loven, undersøgelsesdommere og medlemmer af den offentlige anklagemyndighed.

Republikken Bulgarien: Republikken Bulgariens øverste anklagers kassationskontor for forundersøgelse af straffesager og Republikken Bulgariens domstole for verserende straffesager.

Den Tjekkiske Republik: de offentlige anklagere og domstolene i Den Tjekkiske Republik.

Kongeriget Danmark:

— byretterne, landsretterne og Højesteret

— Anklagemyndigheden, der omfatter:

  — Justitsministeriet

  — Rigsadvokaten

  — Statsadvokaten, og

  — Politimestrene.

Forbundsrepublikken Tyskland:

— Forbundsjustitsministeriet

— Forbundsdomstolen, Karlsruhe

— Generaladvokaten ved Forbundsdomstolen, Karlsruhe

— Forbundsjustitskontoret

— Baden–Württembergs Justitsministerium, Stuttgart

— Bayerns Justits- og Forbrugerbeskyttelsesministerium, München

— Senatets Justitsafdeling, Berlin

— Brandenburgs Justitsministerium, Potsdam

— Den frie hansestad Bremens senator for justits- og forfatningsspørgsmål, Bremen

— Den frie hansestad Hamburgs justitsmyndighed, Hamburg

— Hessens Justits–, Integrations- og Europaministerium, Wiesbaden

— Mecklenburg–Vorpommerns Justitsministerium, Schwerin

— Niedersachens Justitsministerium, Hannover

— Nordrhein–Westfalens Justitsministerium, Düsseldorf

— Rheinland–Pfalzs Justitsministerium, Mainz

— Saarlands Justitsministerium, Saarbrücken

— Sachsens Justitsministerium, Dresden

— Sachsen–Anhalts Justitsministerium, Magdeburg

— Slesvig–Holstens Justits–, Ligestillings- og Integrationsministerium, Kiel

— Thüringens Justitsministerium, Erfurt

— Delstaternes højesteretter

— Delstaternes landsretter

— De lokale amtsretter

— Generalstatsadvokaterne ved delstaternes højesteretter

— Statsadvokaterne ved delstaternes landsretter

— Det centrale kontor for delstatsmyndighedernes efterforskning af nazistiske forbrydelser, Ludwigsburg

— Forbundskriminalpolitiet

— Det centrale kontor for Tysklands toldefterforskningstjeneste.

Republikken Estland: dommere og anklagere.

Irland: lederen af den offentlige anklagemyndighed.

Den Hellenske Republik: Den offentlige anklager ved appeldomstolen.

Kongeriget Spanien: Dommere ved straffedomstole samt offentlige anklagere.

Den Franske Republik:

— første retsformænd, retsformænd, rådgivere og dommere ved straffedomstole

— undersøgelsesdommere ved sådanne domstole

— medlemmer af anklagemyndigheden ved sådanne domstole, nemlig:

  — generalanklagere

  — generaladvokater

  — vicegeneralanklagere

  — offentlige anklagere og assisterende offentlige anklagere

  — repræsentanter for anklagemyndigheden ved politiretterne, og

  — offentlige anklagere ved militære domstole.

Den Italienske Republik:

Anklagere:

— ledende offentlig anklager

— assisterende offentlig anklager

— ledende offentlig anklager ved militære domstole

— assisterende offentlig anklager ved militære domstole

— generaladvokat

— assisterende generaladvokat

— generaladvokat ved militære domstole

— assisterende generaladvokat ved militære domstole.

Dommere:

— fredsdommer

— undersøgelsesdommer

— forundersøgelsesdommer

— almindelig domstol

— militær domstol

— nævningedomstol

— appeldomstol

— appeldomstol for nævningesager

— appeldomstol for militære sager

— kassationsdomstol.

Republikken Cypern:

— republikkens statsadvokat

— politichefen

— direktøren for told og afgifter

— medlemmer af enheden for bekæmpelse af hvidvaskning af penge (MOKAS), og

— alle andre myndigheder eller personer, der har ret til at foranstalte undersøgelser og retsforfølgning Republikken Cypern.

Republikken Letland: undersøgelsesmyndigheder, anklagere og dommere.

Republikken Litauen: dommere og anklagere.

Storhertugdømmet Luxembourg: retsmyndighederne: forstået som de medlemmer af den dømmende magt, der er ansvarlige for at administrere loven, undersøgelsesdommere og medlemmer af den offentlige anklagemyndighed.

Republikken Ungarn: anklagemyndigheden og domstolene.

Republikken Malta:

— magistratsdomstolen

— ungdomsdomstolen

— straffedomstolen og appelretten for straffesager

— statsadvokaten

— vicestatsadvokaten

— retsembedsmændene i statsadvokatens kontor, og

— magistratsdommerne.

Kongeriget Nederlandene: medlemmer af dommerstanden, som har ansvar for at forvalte retten, undersøgelsesdommere og medlemmer af anklagemyndigheden

Republikken Østrig: domstole og anklagere.

Republikken Polen: anklagere og domstole.

Den Portugisiske Republik: anklagemyndigheder i undersøgelsesfasen, undersøgelsesdommere og dommere ved selve retssagerne.

Rumænien: domstole og anklagere ved domstolene.

Republikken Slovenien:

— lokale dommere

— undersøgelsesdommere

— distriktsdommere

— dommere ved de højere domstole

— højesteretsdommere

— dommere ved forfatningsdomstolen

— distriktsanklagere

— anklagere ved de højere domstole

— anklagere ved højesteret.

Den Slovakiske Republik: dommere og anklagere.

Republikken Finland:

— Justitsministeriet

— underretterne, appelretterne og højesteret

— de offentlige anklagere

— politimyndighederne, toldmyndighederne, grænsebetjentene i deres egenskab af strafferetlige forundersøgelsesmyndigheder i straffesager under loven om forundersøgelser i straffesager.

Kongeriget Sverige: domstole og anklagere.

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland: domstole og anklagere.

Japan: domstole, retsformænd, dommere, offentlige anklagere, assisterende offentlige anklagere, og embedsmænd ved kriminalpolitiet.

BILAG III

Med hensyn til artikel 9 i denne aftale accepterer medlemsstaterne og Japan følgende sprog:

Kongeriget Belgien: nederlandsk, fransk og tysk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Republikken Bulgarien: bulgarsk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Den Tjekkiske Republik: tjekkisk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Kongeriget Danmark: dansk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Forbundsrepublikken Tyskland: tysk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Republikken Estland: estisk og engelsk i alle tilfælde.

Irland: engelsk og irsk i alle tilfælde.

Den Hellenske Republik: græsk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Kongeriget Spanien: spansk i alle tilfælde.

Den Franske Republik: fransk i alle tilfælde.

Den Italienske Republik: italiensk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Republikken Cypern: græsk og engelsk i alle tilfælde.

Republikken Letland: lettisk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Republikken Litauen: litauisk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Storhertugdømmet Luxembourg: fransk og tysk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Republikken Ungarn: ungarsk alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Republikken Malta: maltesisk i alle tilfælde.

Kongeriget Nederlandene: nederlandsk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Republikken Østrig: tysk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde.

Republikken Polen: polsk i alle tilfælde.

Den Portugisiske Republik: portugisisk i alle tilfælde og engelsk og fransk i hastende tilfælde.

Rumænien: rumænsk, engelsk og fransk i alle tilfælde. Med hensyn til længere dokumenter forbeholder Rumænien sig ret til i alle specifikke tilfælde at kræve en rumænsk oversættelse eller at få en sådan udarbejdet på den anmodende stats regning.

Republikken Slovenien: slovensk og engelsk i alle tilfælde.

Den Slovakiske Republik: slovakisk i alle tilfælde.

Republikken Finland: finsk, svensk og engelsk i alle tilfælde.

Kongeriget Sverige: svensk, dansk eller norsk i alle tilfælde, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, tillader andet i det enkelte tilfælde.

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland: engelsk i alle tilfælde.

Japan: japansk i alle tilfælde og engelsk i hastende tilfælde. Japan forbeholder sig dog retten til i alle specifikke hastende tilfælde at kræve oversættelse til japansk for så vidt angår anmodninger fra en anmodende stat, der ikke accepterer oversættelse til engelsk i forbindelse med dette bilag.

BILAG IV

For så vidt angår denne aftales artikel 11, stk. 1, litra b), er »en medlemsstat« som nævnt i dette stykke Den Portugisiske Republik.

For så vidt angår denne aftales artikel 11, stk. 2, er »to medlemsstater« som nævnt i dette stykke Republikken Østrig og Republikken Ungarn.